

Vastustaja: Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Lublinie

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi⁽¹⁾ artiklit 203 tuleb tõlgendada nii, et olukorras, kus käibemaksukohustuslase töötaja on esitanud käibemaksuga valearve, millele on märkinud oma tööandja kui maksukohustuslase andmed tema teadmata ja ilma tema nõusolekuta, siis tuleb arvele käibemaksu märkinud ja seda tasuma kohustatud isikuks lugeda:
 - käibemaksukohustuslane, kelle andmeid on arvel seadusvastaselt kasutatud, või
 - töötaja, kes on seadusvastaselt märkinud arvele käibemaksu, kasutades käibemaksukohustuslaseks oleva isiku andmeid?
2. Kas selleks, et vastata küsimusele, kes tuleks nõukogu direktiivi 2006/112/EÜ artikli 203 tähenduses lugeda isikuks, kes märgib arvele käibemaksu ja on kohustatud punktis 1 kirjeldatud asjaoludel käibemaksu tasuma, on oluline, kas käibemaksukohustuslasele, kes on selle töötaja tööandja, kes on käibemaksuarvele seadusvastaselt märkinud oma tööandja andmed, saab heita ette ebapiisavat hoolsust töötaja juhendamisel.

⁽¹⁾ ELT 2006, L 347, lk 1.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Raad van State (Madalmaad) 7. juulil 2022 – RTL Nederland BV, RTL Nieuws BV, teine menetlusosaline: Minister van Infrastructuur en Waterstaat

(Kohtuasi C-451/22)

(2022/C 380/06)

Kohtumenetluse keel: hollandi

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Raad van State

Põhikohtuasja pooled

Kaebajad: RTL Nederland BV, RTL Nieuws BV

Teine menetlusosaline: Minister van Infrastructuur en Waterstaat

Eelotsuse küsimused

1. Mida tuleb mõista „juhtumite“ ja „asjakohase konfidentsiaalsuse“ all määruse nr 376/2014⁽¹⁾ artikli 15 lõike 1 tähenduses ning põhiõiguste harta artiklis 11 ja Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni artiklis 10 sätestatud sõna- ja teabevabadust silmas pidades?
2. Kas määruse nr 376/2014 artikli 15 lõiget 1 tuleb põhiõiguste harta artiklis 11 ja Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni artiklis 10 sätestatud sõna- ja teabevabadust silmas pidades tõlgendada nii, et see on kooskõlas sellise riigisisese korraga, nagu on kõne all põhikohtuasjas, mille kohaselt ei tohi avalikustada mitte mingit teavet teatud juhtumite kohta?
3. Juhul kui teisele küsimusele vastatakse eitavalt: kas pädev riigisisene asutus võib kohaldada üldist riigisisest avalikustamiskorda, mille kohaselt teavet ei anta, välja arvatud juhul, kui teabe andmine kaalub üles huvid, mis on seotud näiteks suhetega teiste riikide ja rahvusvaheliste organisatsioonidega, riigiasutuste teostatava inspekteerimise, kontrolli ja järelevalvega, eraelu puutumatuse austamise ning füüsiliste või juriidiliste isikute ebaproportsionaalse eelistamise või kahjustamise vältimisega?

4. Kas üldise riigisese avalikustamiskorra kohaldamisel on vahet, kas tegemist on riiklikust andmebaasist pärit teabega või teabega teadetest või teadete kohta, mis sisaldub muudes dokumentides, näiteks poliitilistes dokumentides?

(¹) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 3. aprilli 2014. aasta määrus (EL) nr 376/2014, mis käsitleb tsiviillennunduses toimunud juhtumitest teatamist ning juhtumite analüüsi ja järelemeid, millega muudetakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrust (EL) nr 996/2010 ning tunnistatakse kehtetuks Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 2003/42/EÜ ja komisjoni määrused (EÜ) nr 1321/2007 ja (EÜ) nr 1330/2007 (ELT 2014, L 122, lk 18).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Oberlandesgericht München (Saksamaa) 12. juulil 2022 – DP versus BMW Bank GmbH

(Kohtuasi C-463/22)

(2022/C 380/07)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Oberlandesgericht München

Põhikohtuasja pooled

Hageja: DP

Kostja: BMW Bank GmbH

Eelotsuse küsimused

1. Kas kauglepinguga direktiivi 2002/65/EÜ (¹) artikli 2 punkti a ja direktiivi 2011/83/EL (²) artikli 2 punkti 7 tähenduses on tegemist ka siis, kui lepingueelsetel läbirääkimistel oli tarbijal isiklik kokkupuude ainult krediitvahendajaga, kes kaupleja jaoks ja kaupleja ülesandel tehinguid tarbijatega algatab, kuid kellel endal esindusõigus asjaomaste lepingute sõlmimiseks puudub?
2. Kas tegemist on väljaspool äriruume sõlmitava lepinguga direktiivi 2011/83/EL artikli 2 punktide 8 ja 9 tähenduses, kui lepingueelsed läbirääkimised toimuvad krediitvahendaja äriruumides, kes kaupleja jaoks ja kaupleja ülesandel tehinguid tarbijatega algatab, kuid kellel endal esindusõigus asjaomaste lepingute sõlmimiseks puudub?
3. Kas tarbijaga sõlmitud mootorsõidukite kilomeetripõhise arvestusega liisingulepingud on finantsteenuste osutamise lepingud direktiivi 2002/65/EÜ artikli 2 punkti b tähenduses, mis võeti üle direktiivi 2011/83/EL artikli 2 punkti 12?

(¹) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. septembri 2002. aasta direktiiv 2002/65/EÜ, milles käsitletakse tarbijale suunatud finantsteenuste kaugturstust ja millega muudetakse nõukogu direktiivi 90/619/EMÜ ning direktiive 97/7/EÜ ja 98/27/EÜ (EÜT 2002, L 271, lk 16; ELT eriväljaanne 06/04, lk 321).

(²) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. oktoobri 2011. aasta direktiiv 2011/83/EL tarbija õiguste kohta, millega muudetakse nõukogu direktiivi 93/13/EMÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 1999/44/EÜ ja millega tunnistatakse kehtetuks nõukogu direktiiv 85/577/EMÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 97/7/EÜ (ELT 2011, L 304, lk 64).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Bundesverwaltungsgericht (Saksamaa) 20. juulil 2022 – Bundesrepublik Deutschland versus GS, keda esindavad tema vanemad

(Kohtuasi C-484/22)

(2022/C 380/08)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Bundesverwaltungsgericht